

Overweging: 6e zondag van Pasen

Thema: Blijf in mijn liefde

Lezingen: Handelingen 10,25-26.34-35.44-48 en Johannes 15,9-17

Zondag 5 mei 2024

Joost Koopmans

Onlangs hielden een paar mensen me op straat aan en ze vroegen: 'Meneer, weet u dat er een God is die van u houdt?' Ik voel me altijd een beetje opgelaten/ ongemakkelijk bij zo'n vraag: wat moet ik er mee? Je kunt God niet zomaar verkopen als een wasmiddel; aan de man of vrouw brengen zoals je dat doet met een politieke partij!

Dat God van je houdt is geen kant en klaar pakket dat je kunt afleveren. Het is eerder een geheim dat ons wordt toevertrouwd.

Dat geheim is te groot om in menselijke woorden te vatten, maar je kunt het wel vergelijken met de menselijke liefde. Zoals die liefde van 2 kanten moet komen, zo is ook de liefde van God – en – mens een zaak van wederkerigheid. Als mijn liefde voor een vrouw of een man niet beantwoord wordt, of als ik niets te maken wil hebben met de signalen die de ander mij doorzendt, dan wordt het niks met de liefde. Zo zijn er veel mensen die Gods liefde niet op prijs stellen, dus dan kan er weinig opbloeien.

Johannes' getuigenis dat God van ons houdt is vooral een uitnodiging om op zoek te gaan naar wat dat betekent. Wat voor gevoel krijgen we bij die woorden? In ieder geval weerlegt het beeld van een God die van ons houdt, dat andere beeld: van God als boeman, als iemand van wie je bang moet zijn.

En voor wie God alleen een vraagstuk is, die Hem alleen benadert met zijn verstand: bij hem/haar zal Gods liefde niet binnenkomen.

Als iemand aan Augustinus vroeg: "Laat mij jouw God zien", antwoordde hij: "Laat mij jouw hart zien!" "Hart" hier bedoeld als je binnenkant, je ziel, je innerlijk, je wezen, je stille plek, je diepste zelf.

De enige ingang is het hart. Als wij ons hart open stellen voor Gods liefde, dan zal die zich daar gaan vestigen. Dan kunnen we daar warm en blij van worden. Het is even onberedeneerbaar en wonderlijk als de liefde tussen 2 mensen; maar het verschil is natuurlijk wel dat 2 mensen elkaar kunnen zien en aanraken.

Wordt het daarom niet allemaal een beetje wazig met die liefde tussen God en mens? Een soort religieus schimmenspel. Alleen weggelegd voor een bepaald soort mensen?

Zo wordt het wel door veel mensen gezien. Augustinus scheidt echter een heel plastisch beeld over de liefde tussen God en mens. Hij schetst God als een soort Amor die de pijlen van zijn liefde afschiet en daarmee het hart van de mens doorboort. Die pijlen zijn Gods woorden die we lezen in de Bijbel, horen in de liturgie en aantreffen in het wonder van de schepping. We worden erdoor geraakt en ze doen je hart in liefde ontvlammen. Zo wordt het ook verbeeld in het augustijnse logo.

Als wij zo God toegang verlenen tot ons hart, want het is dus wel zaak van wederkerigheid, zullen wij steeds meer onder zijn invloed komen. Zoals 2 geliefden elkaar steeds beter begrijpen en aanvoelen, zo gaan wij steeds meer, met de liefde van God in ons hart, kijken naar mens en schepping.

We krijgen de smaak van God te pakken en gaan onze medemensen steeds meer zien als kinderen van God en de natuur als een gave. Steeds beter leren we om de barnhartigheid in praktijk te brengen en de natuur te eerbiedigen. Steeds vaker doen we wat Hem welgevallig is.

Je ziet dat het elkaar liefhebben zoals Jezus ons heeft lief gehad, betekent dat je met elkaar optrekt, heel alledaags, heel praktisch. Bidden wordt dan praten met God. Dat God van ons houdt is dus niet zo schimmig, het is geen ballast; het is een liefde die voelt als de voorjaarszon die beminlijk langs je wangen strijkt en vreugde schenkt.

Het wordt Pinksteren. De Geest van vuur en liefde zal neerdalen over alle mensen die willen liefhebben, die hun hart geopend houden voor de liefde van God. En God maakt geen onderscheid. Die schiet de pijlen van zijn liefde af op jou én jou, of je nu hoog of laag bent, zus of zo geard, hoe ook gekleurd: zijn liefde sluit mensen in!